№ 34 (356). Rok III. Warszawa, 11 lutego 1922 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM SWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) instytucji państwowych i komunalnych mk. 150 za wiersz nonparelu. b) instytucji i osób prywatnych 200 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz; za każdy następny raz 20 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 450 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 780 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczaniem do domu 500 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji 20 mk.

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój № 38. Administracja pokój № 37. Telefon № 417-03.

Treść numeru 34-go.

ROZPORZĄDZENIA KOMISARZA RZĄDU.

Okólnik № 15.
Do wszystkich Komisarjatów Policji Państwowej m. st. Warszawy.

Osoby ubiegające się o uzyskanie pozwoleń na prowadzenie biur ogłoszeń, przedsiębiorstw komisowych, kawiarń, cukierń, herbaciarń i t. p. przedsiębiorstw, zazwyczaj z chwilą wniesienia podania otwierają swoje przedsiębiorstwa i prowadzą nielegalnie bez uzyskania pozwolenia.

W związku z tem Komisarjat Rządu poleca p.p. Kierownikom Komisarjatów P. P. wydać odpowiednie zarządzenie, aby wszystkie nowopowstające przedsiębiorstwa były otwierane i prowadzone dopiero po uzyskaniu odpowiednich pozwoleń lub zaświadczeń.

Z. Beczkowicz
w z. Komisarz Rządu
na m. st. Warszawę.

Okólnik Nr. 16.
Do wszystkich Komisarjatów Policji Państwowej m. st. Warszawy.

Niniejszym znosi się punkt 3 okólnika Nr. 46 dotyczący repatrjantów.

Repatrjantom przybywającym z Rosji nie wydawać zaświadczeń przepisanych w punkcie 3 okólnika Nr. 46. Wzamian nich Komisarjat Rządu na m. st Warszawę będzie umieszczał na odwrocie zaświadczeń stacji kontrolnych stempel:

Niniejszy dowód unieważnione od dnia . . . . 192 r. celem wykazania swojej przynależności państwowej polskiej.

Adnotacja powyższa służy jednocześnie jako pozwolenie na pobyt w Warszawie do wskazanego terminu.

Repatrjantów mężczyzn urodzon. od 1885 r. do 1902 r i byłych oficerów od 1879 do 1902 r. posiadających dowody obywatelstwa polskiego przesyłać do P. K. U. w czasie wskazanym na powyższej adnotacji.

(—) *M. Beraecki*
Komisarz Rządu
na m. st. Warszawę.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wojskowych z dnia 31 stycznia 1921 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie powołania mężczyzn urodzonych w roku 1901 do czynnej służby wojskowej w szeregach wojska stałego.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 7 marca 1919 r. w przedmiocie poboru roczników 1896, 1897, 1898, 1899, 1900 i 1901 do służby wojskowej (Dz. P. P. P. N-r 22 poz. 23), art. 48 ust. 2 tymczasowej ustawy z dnia 27 października 1918 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. P. K P. N-r 13 poz. 28) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej niektórych ustaw wojskowych na obszar b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. N-r 9 poz. 59) zarządza się co następuje:

§ 1. Przegląd mężczyzn urodzonych w roku 1901 przeprowadzony będzie w czasie od 6 do 28 lutego 1922 roku.

§ 2. Do przeglądu winni się stawić popisowi, urodzeni w roku 1901:

a) którzy dotychczas przeglądowi poddani nie byli, nie wyłączając osób, które korzystały dotychczas z odroczeń przewidzianych art. 61, 62 i 64 tymczasowej ustawy z dnia 27 października 1918 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. P. K. P. N-r 13 poz. 28) o ile odroczenia te wskutek upływu czasu utraciły swoją moc,

b) którzy przy dotychczasowych przeglądach zostali uznani za czasowo niezdatnych do służby w wojsku stałem (kat. B, art. 56, p. 3 tejże ustawy),

c) którzy przy przeglądach przeprowadzanych w roku 1919 i 1920 uznani zostali za zdatnych do służby w pospolitem ruszeniu (kat. C. 1, C. 2, art. 56, p. 2 tejże ustawy),

d) którzy przy przeglądach przeprowadzonych w roku 1919 i 1920 uznani zostali za zupełnie niezdatnych do służby wojskowej czynnej (kat. D, art. 56, p. 4 tejże ustawy) oraz

e) ci wszyscy, którzy przy przeglądach przeprowadzonych w roku 1919 i 1920, zostali wprawdzie uznani za zupełnie zdatnych do służby w wojsku stałem (kat. A) jednakże w czasie pełnienia tej służby, wskutek superrewizji, zakwalifikowani zostali do kategorji C. 1, C. 2, lub D.

§ 3. Popisowi wyszczególnieni w § 2, winni się stawić do właściwych komisji przeglądowych w terminach ustalonych przez dowództwa okręgów korpusów w porozumieniu z właściwymi wojewodami (w Warszawie z Komisarzem Rządu).

Wezwania imienne, celem stawienia się do przeglądu nie będą rozsyłane.

O miejscu, czasie urzędowania komisji przeglądowych, winni się popisowi dowiedzieć w urzędzie gminnym (Magistracie).

Osoby mające prawo do korzystania z ulg przewidzianych tymczasową ustawą o obowiązku służby wojskowej, winny przynieść z sobą dokumenty, uzasadniające to prawo.

§ 4. Przy przeglądzie uznani za zdatnych do służby w wojsku stałem oraz bezterminowo urlopowani szeregowi rocznika 1921, którzy nie odbyli dotychczas przepisanego tymczasową ustawą o powszechnym obowiązku służby wojskowej, normalnego okresu służby w wojsku stałem, mają, o ile nie należą do wymienionych w p. c lub e § 2 tego rozporządzenia kategorji, stawić się do właściwej powiatowej komendy uzupełnień, celem wcielenia do szeregów w marcu 1922 r. Dzień stawienia się do szeregów określi dodatkowo Minister Spraw Wojskowych.

§ 5. Winni nieusprawiedliwionego niezadośćuczynienia obowiązkowi zgłoszenia się do przeglądu, względnie do służby wojskowej będą karani:

a) wymienieni w § 4 na podstawie wojskowych ustaw karnych,

b) popisowi w myśl obowiązujących postanowień o karach za niestawiennictwo do przeglądu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Wybicki.

Pomoc lekarska dla urzędników.

Rada ministrów uchwaliła rozporządzenie o organizacji tymczasowej pomocy lekarskiej dla urzędników.

Główne przepisy rozporządzenia są następujące:

Pomoc lekarska przysługuje: a) wszystkim czynnym funkcjonarjuszom państwowym, powołanym do służby przez nominację; b) członkom ich rodzin, wyszczególnionym w art. 5 ustawy z 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych,

Członkowie rodzin mogą korzystać z pomocy lekarskiej jedynie w wypadku chorób, trwających nie dłużej, jak trzy miesiące, o ile pozostają na utrzymaniu funkcjonarjusza i nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu na wypadek choroby, ani też nie mają skądinąd zapewnionej pomocy lekarskiej.

Pomoc lekarska obejmuje: 1) poradę lekarską, wliczając w to najniezbędniejsze zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób oka, gardła, nosa, ucha i inne, zabiegi ginekologiczne, chirurgiczno-akuszeryjne, dentystyczne (leczenie próchnicy, zapalenie okostne, przetok i plombowanie najtańszym materjałem, usuwanie zębów) oraz pomoc położnicza, 2) dostarczenie niezbędnych lekarstw oraz środków opatrunkowych; 3) bezpłatne leczenie w szpitalach według najniższej taryfy w razie przymusowego umieszczenia.

Pomocy lekarskiej udzielają lekarze bądź urzędowi, bądź też umówieni w tym celu przez ministerstwo zdrowia publicznego na wniosek urzędów zdrowia.

Funkcjonarjusze państwowi oraz członkowie ich rodzin winni celem otrzymania pomocy lekarskiej zwracać się do lekarzy, wymienionych w par. 4

Pomoc lekarska udzielana będzie na podstawie „karty porady“ wydawanej przez bezpośrednio przełożoną władzę służbową funkcjonarjusza. W wypadkach nagłych pomoc może być udzielana bez przedstawienia karty porady, która jednak musi być dostarczona lekarzowi najpóźniej dnia następnego Na żądanie lekarza chory winien przedstawić legitymację urzędniczą, względnie dowód osobisty.

Porady lekarskie udzielane bywają w miejscu wyznaczonym przez lekarza w pewnych oznaczonych godzinach; jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu po otrzymaniu w tej mierze piśmiennego zawiadomienia. Pomoc winna być udzielana zasadniczo w dniu wezwania, a w wypadkach ciężkich—bezzwłocznie.

W wypadkach nagłych, o ile przybycie lekarza umówionego jest niemożliwe, funkcjonarjusz państwowy może wezwać lekarza prywatnego. Koszta w tym przypadku ponosi skarb państwa według miejscowej taryfy lekarskiej po sprawdzeniu rachunku przez lekarza urzędowego.

W razie koniecznej potrzeby lekarze umówieni mogą kierować chorych do lekarza specjalisty, czy-

niąc o tem wzmiankę na karcie porady.

Przy zapisywaniu lekarstw i środków opatrunkowych lekarz winien kierować się farmakopeą ekonomiczną. Zapisywanie lekarstw kosztownych dopuszczalne jest tylko w wypadkach wyjątkowych, o ile chodzi o ratowanie zagrożonego życia.

Otrzymywanie lekarstw i środków opatrunkowych następuje w aptekach umówionych tylko na podstawie recepty, za każdym razem oddzielnie wydanej.

Wykonanie badań i analiz uskuteczniane będzie na podstawie „karty zapotrzebowania".

Pomoc akuszeryjna udzielana bywa w państwowych i miejskich szpitalach lub zakładach położniczych, a tylko w razie braku tamże miejsca, albo w razie groźnego stanu, uniemożliwiającego przewiezienie położnicy bez szkody dla jej zdrowia—w mieszkaniu położnicy. Przymusowe umieszczenie chorego w szpitalu następuje na zlecenie lekarza umówionego: 1) w razie wypadku choroby zakaźnej; 2) w razie potrz. zabiegu lekarsk., którego wykonanie w domu chorego powoduje wyższe koszta, aniżeli utrzymanie i leczenie w szpitalu; 3) w okresie porodu.

O ile chory nie zgadza się na umieszczenie w szpitalu, koszta leczenia będą mu zwrócone w wysokości taksy szpitalnej, przewidzianych dla sal ogólnych, w wypadku porodu za przeciąg dziesięciu dni.

Urzędy Zdrowia winny komunikować władzom i instytucjom państwowym, których funkcjonarjusze korzystają z pomocy lekarskiej na koszt skarbu państwa, spisy lekarzy, akuszerek, aptek, zakładów badań, szpitali i t. p.

Wydatki połączone z wykonaniem tego rozporządzenia, a nadto koszta przejazdu lekarza do obłożnie chorego lub przewiezienia chorego do lekarza, względnie do szpitala pokrywane są z budżetu ministerstwa zdrowia publicznego.

Jeżeli zostanie ustalone, iż wezwanie do chorego nie było uzasadnione, dany funkcjonarjusz obowiązany będzie zapłacić honorarjum lekarza w wysokości przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też i inne koszta z wizytą lekarską połączone. Po ogłoszeniu Rozporządzenia w brzmieniu urzędowem, podamy je w całości.

DZIAŁ POLICYJNY.

Sprawy sanitarne.

Wobec stwierdzenia, że w niektórych domach ogólne ustępy nie są dotychczas otwarte, poleca się Kierownikom Komisarjatów niezwłocznie sprawdzić przez podwładne organa czy polecenie podane w p. 11 Rozkazu Dziennego № 1764 z dn. 21-I 1922 r., w sprawie pootwierania ogólnych ustępów we wszystkich domach miasta jest wykonane i w przyszłości stale kontrolować czy zarządzenie powyższe jest ściśle przestrzegane. (R Dz. nr. 31).

Akta personalne.

Podaje się do wiadomości Kierowników Komisarjatów, Urzędów, Rezerw: Pieszej i Konnej, że, w związku z Rozkazem Dziennym № 30 p. 3, Intendentura P. P. wydawać będzie od dnia 9 lutego r. b. druki „Wykaz stanu osobistego" (R. Dz. nr. 32).

Nadawanie telefonogr. do Komis. Rządu.

W związku z okólnikiem Komisarjatu Rządu № 43 umieszczonym w № 160 „Dziennika Urzędowego Komisarjatu Rządu" z dn 20 lipca 1921 r. Komendant P. P. podaje do wiadomości Kierownikom Komisarjatów i Urzędów, że telefonogramy jak również zawiadomienia w sprawach strajków należy kierować pod № telefonu 48 68 Komisarjatu Rządu .(R. Dz. nr. 32).

Pochwały i nagrody.

Komendant P. P. udzielił pochwały i nagrody po mk. 2000: st. przodownikom Urzędu śled. Mikołajowi Moraczewskiemu i Janowi Gujskiemu oraz przodownikom tegoż Urzędu Władysławowi Stępczyńskiemu, Stefanowi Pilarskiemu i Wład. Rutkiewiczowi—za gorliwe pełnienie obow. służbowych. (R. Dz. nr. 33).

Dyżury w teatrach.

W związku z okólnikiem z dnia 1-go lutego r. b. za Nr 305, Komendant P. P. poleca pp. Kierownikom Komisarjatów, w wypadkach, uniemożliwiających pełnienie dyżuru w teatrze — natychmiast zwracać się do Dz. I OS z prośbą o wyznaczenie zastępcy. Pełnienie zastępczych dyżurów w teatrach przez wyższych funkcjonarjuszów innych Okręgów jest niedopuszczalne.

Jednocześnie Komendant P. P. poleca zwracać baczną uwagę, ażeby w czasie przedstawień wszystkie wyjścia w teatrach nie by y na klucz zamknięte. (R. Dz. nr. 33).

Sądownictwo doraźne.

Komendant P.P. poleca Kierownikom Komisarjatów i Urzędów podwładnych Komendzie Okręgowej zapoznać się z treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 19 stycznia 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 6 1922 r. poz. 39) w sprawie przedłużenia na okres 6 miesięczny licząc od dn. 1 lutego r. b., postępowania doraźnego w sądownictwie. (R. Dz. nr. 33).

Fałszywy kontroler akcyzy.

Według zawiadomienia Inspektora Izby Skarbowej p. Brodowskiego w m. st. Warszawie grasuje osobnik, podający się za kontrolera Akcyzy. który dokonywa rewizji w przedsiębiorstwach restauracyjnych i sklepach spożywczych, przyczem kradnie. W ten sposób dokonane zostały przez niego rewizje w sklepach przy ul. Stalowej 33 i Brukowej 29.

Powyższe Komendant P. P. podaje do wiadomości p p. Kierownikom Komisarjatów i Urzędów, celem wydania odnośnych zarządzeń.

Rysopis pseudo-kontrolera: wysoki, szczupły, w binoklach, czapka urzędnicza (szara ze złotym paskiem), płaszcz wojskowy. (R. Dz. Nr. 33).

KRONIKA.

Z KOMISJI REWINDYKACYJNEJ.

Komisja Rewindykacyjna przy Głównym Urzędzie Likwidacyjnym, Jasna 8, tel. 221-16, podaje do wiadomości właścicieli statków wszelkiego rodzaju, jak np. statków parowych, gabarów, promów, łódek przewozowych i rybackich, zasekwestrowanych w swoim czasie przez rząd niemiecki, że w myśl art. 238 Traktatu Wersalskiego przysługuje im prawo zwrotu zysku, osiągniętego przez Niemcy z użytkowania statku.

Dla zgłoszenia pretensji z tego tytułu do Rządu Niemieckiego przez komisję Rewindykacyjną poszkodowani powinni złożyć do Centralnego Biura Komisji Rewindykacyjnej, Warszawa, Jasna 8, deklarację, obejmującą: 1) oświadczenie o uznaniu przez nich nałożonego sekwestru; 2) nazwy statku, rodzaj, pojemność, nazwisko i adres poszkodowanego właściciela; 3) miejsce i datę nałożenia sekwestru, czas jego trwania; 4) wymienić, jakie władze sekwestr nałożyły i w czyjem ręku statek pozostawał, do czego był używany i jakie przypuszczalne dochody osiągnęli z tego użytkowania Niemcy.

W miarę możności do deklaracji takiej winny być dołączone dokumenty, potwierdzające powyższe informacje.

Termin składania deklaracji upływa z dniem 1 marca 1922 roku.

Redaktor J. Plawiński.

Drukarnia F. Syrewicza i S-ki, Senatorska [illegible], tel. [illegible].